

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ ЧЕРВЕНИТЕ БУКОВЕ

Превод от английски: Димана Илиева, —

chitanka.info

— Човек, който обича изкуството заради самото изкуство — отбеляза Холмс, захвърляйки настрана страницата с обяви на „Дейли телеграф“, — нерядко може да извлече най-чисто удоволствие от неговите най-незначителни и ниски проявления. Приятно ми е да наблюдавам, Уотсън, че поне дотолкова си схванал тази истина, та в онези кратки записки за нашите случаи, които си така добър да водиш и, дължен съм да заявя, понякога разкрояваш, си извел на преден план не толкова многобройните прочути дела и сензационни процеси, в които съм участвал, колкото онези дребни произшествия, сами по себе си банални може би, но предоставили широк простор за разгръщането на онези способности на дедукцията и логическото мислене, които съм превърнал в своя неповторима професия.

— При все това — отвърнах с усмивка аз — не мога да се чувствам напълно безгрешен по отношение на обвинението в търсене на сензационност, което беше издигнато срещу записките ми.

— И може би си сбъркал — отбеляза той, като повдигна един пламтящ въглен с машата и разпали дългата си лула от черешово дърво, с която обикновено заменяше глинената, изпаднаше ли по-скоро в полемично, нежели в съзерцателно настроение, — сбъркал си може би в желанието си да придадеш живот и колорит на всеки свой разказ, вместо да се ограничиш със задачата да увековечиш на хартия онова голо разсъждение от причината към следствието, което всъщност е и единственото забележително нещо в цялата работа.

— Струва ми се, че съм ти отдал дължимото по този въпрос — отвърнах с известна студенина, тъй като егоизмът, който, както неведнъж бях забелязвал, бе основна съставка в неповторимия характер на приятеля ми, ме отблъскваше.

— Не, не става дума за егоизъм или тщеславие — продължи той в отговор сякаш повече на мислите, отколкото на думите ми, както си му беше обичаят. — Ако държа да бъде отдадено дължимото на моето изкуство, то е, защото в него виждам безлична величина, нещо, далеч надхвърлящо самия мен. Престъплението е нещо обикновено. Логиката е нещо рядко. Тъкмо затова трябва да обръщаш внимание повече на логиката, отколкото на престъплението. Принизил си онова, което трябваше да представлява курс лекции, до куп разкази.

Беше хладна сутрин една ранна пролет и двамата седяхме след закуска един срещу друг пред веселия огън в добрата стара дневна на

улица „Бейкър“. Между редиците мръснокафяви къщи се кълбеше гъста мъгла, а отсрещните прозорци мержелееха като тъмни размазани петна през тежките ѝ жълтеникави къдели. Бяхме запалили лампата и светлината ѝ озаряваше бялата покривка, а също блясъка на порцелан и стъкло, тъй като масата още не бе раздигната. Шерлок Холмс не беше проговарял цяла сутрин, потънал в колоните с обявления на вестник подир вестник, докато накрая, очевидно отказвайки се да търси повече, изплува от заниманието си в не твърде благо разположение на духа, за да ме поучава относно литературните ми недостатъци.

— Същевременно — продължи накрая след известно мълчание, през което само пуфтеше с дългата си лула, вперил очи в огъня — трудно можеш да бъдеш обвинен в сензационност, тъй като от онези наши случаи, към които бе тъй любезен да проявиш интерес, немалко изобщо не могат да минат за престъпления от гледна точка на закона. Дребното дело, в което се опитах да помогна на краля на Бохемия, необичайното по рода си преживяване на госпожица Мери Съдърланд, проблемът на мъжа с обърнатата устна и произшествието с благородния ерген са все случаи, попадащи отвъд стълбовете на закона. Ала избягвайки сензационното, страхувам се, че си се доближил до границата на баналното.

— Завършекът им може и да е такъв — отвърнах аз, — ала смея да твърдя, че методите навсякъде издаваха новаторство и представляваха интерес.

— Пфу, скъпи ми приятелю, какво я е грижа твоята аудитория, онази огромна и не особено наблюдателна аудитория, която не може да познае тъкач по зъбите му и композитор по левия му палец, за тънките нюанси на дедукцията и анализа! Ала дори да си станал банален, не мога да те виня, защото дните на големите случаи са вече минало. Хората, или най-малкото престъпниците, са изгубили всякаква приемчивост и оригиналност. Колкото до собствената ми малка практика, тя сякаш все повече се изражда в агенция за намиране на изгубени моливи и съвети за млади девизи, току-що напуснали пансиона. Ала мисля, че това вече е дъното. Посланието, което получих тази сутрин, бележи, предполагам, най-ниската точка в кариерата ми. Прочети го само! — и той ми подхвърли през масата едно намачкано писмо.

Бе пуснато предната вечер от „Монтегю плейс“ и гласеше следното:

Уважаеми господин Холмс,

Много бих искала да се посъветвам с Вас дали да приема, или да отхвърля едно предложение за работа, отправено ми в качеството ми на гувернантка. Ако не Ви е неудобно, ще Ви посетя утре сутрин в десет и половина.

Искрено Ваша
Вайълет Хънтър

— Познаваш ли младата дама? — попитах аз.

— Не.

— Вече е точно десет и половина.

— Да. Не се съмнявам, че именно тя звъни.

— Може да се окаже по-интересно, отколкото си мислиш. Спомни си, че делото със синия карбункул, което първоначално изглеждаше просто каприз, се превърна в сериозно разследване. Може и сега да стане така.

— Е, да се надяваме. Ала съмненията ни твърде скоро ще бъдат разсеяни, тъй като, освен ако дълбоко не се заблуждавам, ето я и въпросната госпожица.

Още не беше свършил, когато вратата се отвори и в стаята влезе млада дама. Беше облечена просто, но спретнато, имаше умно интелигентно лице, напръскано с лунички като попадийско яйце, и резките обноски на жена, която е трябвало сама да си проправя път в живота.

— Вярвам, ще ми простите за безпокойството — каза тя, когато приятелят ми стана да я посрещне, — ала ми се случи нещо много особено, а тъй като нямам нито родители, нито роднини, към които да се обърна за съвет, си помислих, че може би ще бъдете тъй любезен да ми кажете как да постъпя.

— Моля, седнете, госпожице Хънтър. Ще бъда щастлив да направя всичко, което е по силите ми, за да ви услужа.

Виждах, че обноските и встъплението на новата ни клиентка правят благоприятно впечатление на Холмс. Огледа я с характерния си

изучаващ маниер, а после се настани на стола с отпуснати клепачи и събрани пръсти, за да изслуша разказа ѝ.

— Пет години работих като гувернантка в семейството на полковник Спенс Мънроу — започна тя, — но преди два месеца полковникът получи назначение в Халифакс, Нова Скотия, и взе децата със себе си в Америка, така че се оказах без работа. Пусках едни обяви и отговарях на други, ала без успех. Накрая ограничените ми спестявания взеха да привършват и вече умът ми не побираше какво да правя. В Уестенд има една доста известна агенция за гувернантки, където се отбивах веднъж седмично да проверя дали не се е появило нещо подходящо. Името на основателя ѝ е Уестъуей, но в действителност я управлява госпожица Стоупър. Тя седи в собствения си малък кабинет, а жените, които си търсят работа, изчакват в преддверието да бъдат поканени вътре една по една, докато тя наднича в регистрите да види има ли нещо подходящо. Когато я посетих миналата седмица, ме поканиха в кабинета ѝ както обикновено, но този път госпожица Стоупър не беше сама. Подпрян с лакът, до бюрото ѝ седеше възпълен мъж с широко усмихнато лице и огромна натежала брадичка, чиито щедри гънки закриваха цялото му гърло; на носа му се мъдреше пенсне и той напрегнато разглеждаше жените, които му представяха. Когато влязох, мъжът направо подскочи на стола си и веднага се обърна към госпожица Стоупър: „Това ще свърши работа — каза той. — За по-добро не бих могъл и да мечтая. Разкошно, направо разкошно!“ Изглеждаше крайно въодушевен и сърдечно потриваше ръце. Стори ми се изключително приятен господин, беше същинско удоволствие да го гледа човек. „Работа ли търсите, госпожице?“ — попита той. „Да, господине.“ „Като гувернантка?“ „Да, господине.“ „И каква заплата искате да получавате?“ „На последното място, където работех, при полковник Спенс Мънроу, получавах по четири лири на месец.“ „Тц-тц, позор, пълен позор! — възкликна той и размаха пълничките си ръце във въздуха, сякаш обзет от кипяща страст. — Как е възможно някой да предложи такава жалка сума на дама като вас, с такива дарования и достойнства!“ „Достойнствата ми, господине, може и да не са чак толкова големи, колкото си мислите — отвърнах аз. — Малко френски, малко немски, музика и рисуване...“ „Тц-тц! — извика той. — Всичко това няма никакво значение. Въпросът е имате или нямате обноските и поведението на истинска дама? Това е

важното. Защото, ако ги нямате, значи сте негодна да възпитавате дете, което един ден може да играе значителна роля в историята на страната си. Ако ги имате обаче, как, как е възможно някой джентълмен да поиска от вас да паднете дотам, че да приемете каквато и да била сума под трицифрено число? При мен, госпожо, заплатата ви ще започва от сто лири годишно.“ Можете да си представите, господин Холмс, че в отчаяното ми положение такова предложение ми прозвуча прекалено хубаво, за да е истина. Господинът обаче, прочел може би изписаното на лицето ми неверие, отвори портфейла си и извади от вътре една банкнота. „Имам също така обичай — рече той, разтапяйки се във възможно най-приятната усмивка, докато накрая очите му не се превърнаха в две сияйни цепки сред белите гънки на лицето му — да плащам на младите дами, които работят при мен, половината сума предварително, за да посрещнат дребните разходи по пътуването и гардероба си.“ Стори ми се, че никога не бях срещала толкова очарователен и съобразителен човек. Тъй като вече бях задължяла към всичките си търговци, предплатата бе добре дошла, ала в цялото начинание имаше нещо не съвсем естествено, затова пожелах да науча малко повече, преди да се обвържа окончателно. „Може ли да попитам къде живеете, господине?“ — запитах аз. „В Хемпшър. Очарователно провинциално кътче. В Червените букове, на пет мили след Уинчестър. Съвършено прелестен край, скъпа моя млада госпожице, и съвършено прелестна стара къща.“ „А задълженията ми, господине? Ще се радвам да науча нещо повече за тях.“ „Едно-единствено дете, чудесен малък палавник на шест години. Само да го видите как трепе хлебарки с пантофа си! Пляс! Пляс, пляс! Натръшкал ги е и трите още преди да мигнете!“ — и той се облегна назад на стола си, а бурният му смях отново вдълба очите в лицето му. Характерът на тези детски забавления малко ме стресна, но виждайки смеха на бащата, реших, че се шегува. „Значи единственото ми задължение ще бъде да се грижа за това дете?“ „О, не, не, далеч не единственото ви задължение, далеч не единственото, скъпа моя млада госпожице — възкликна той. — Ваше задължение, а убеден съм, че и собственият ви здрав разум ще ви го подсказва, ще бъде да изпълнявате всички дребни нареждания, които има към вас жена ми, стига да става дума за дребни нареждания, каквито подобава на една дама да изпълни. Това няма да ви затрудни, нали?“ „Ще се радвам да бъда полезна.“ „Точно така. Да вземем

дрехите например! Ние сме своенравни хора, да ви кажа, своенравни, но добросърдечни. Ако ви помолим да облечете една рокля, която ще ви дадем, няма да отклоните малкия ни каприз, нали?“ „Не“ — отвърнах, порядъчно смаяна от думите му. „Или да седнете на определено място например, било тук или там, няма да се засегнете от това, нали?“ „Не, няма.“ „Или да подстрижете косата си, преди да дойдете да живеете при нас.“ Направо не повярвах на ушите си. Както може би сте забелязали, господин Холмс, косата ми е доста пищна, и то в доста особен кестеняв оттенък. Намират го дори артистичен. Не би ми се искало да я пожертвам по такъв безцеремонен начин. „Опасявам се, че това вече е невъзможно“ — казах аз. Мъжът напрегнато ме гледаше с малките си очички и когато заговорих, зърнах преминалата по лицето му сянка. „Боя се, че това вече е задължително — отвърна той. — Малка приумица на жена ми, госпожо, а нали знаете какви са женските приумици, с женските приумици трябва да се съобразява човек. Да разбирам ли, че няма да отрежете косата си?“ „Наистина не мога, господине“ — отговорих твърдо аз. „Е, добре, това решава всичко. Жалко, защото във всяко друго отношение бяхте съвсем подходяща. В такъв случай, госпожице Стоупър, най-добре да огледам още няколко от вашите млади дами.“ През цялото време управителката седеше, вгълбена в книгата си, без да изрече и дума, но сега ме изгледа с подчертана ненавист и не можеше да не заподозра, че заради моя отказ се е простила с доста хубава комисиона. „Желаєте ли името ви да остане в регистрите ми?“ — попита тя. „Да, ако обичате, госпожице Стоупър.“ „Всъщност струва ми се безполезно, щом с лека ръка отхвърляте такива отлични предложения — остро рече тя. — Едва ли можете да очаквате от нас да се мъчим да ви намерим друга подобна възможност. Приятен ден, госпожице Хънтър“ — и като удари един гонг на масата, даде знак на разсилния да ме изведе. Прибрах се у дома, господин Холмс, където бюфетът ми зееше почти празен, а на масата ме чакаха две-три нови сметки, и започнах да се питам дали не съм постъпила страшно глупаво. В края на краищата дори да имаха някои по-особени приумици и да очакваха подчинение за най-невероятни неща, хората поне бяха готови да платят за ексцентричността си. Много малко гувернантки в Англия получават по сто лири годишно. Освен това каква толкова полза имах от косата си? Много жени дори изглеждат по-добре с къса коса, може и с мен да е

така. На следващия ден бях склонна да вярвам, че съм сбъркала, а на по-следващия вече бях твърдо убедена в това. Почти бях преглътнала гордостта си — дотам, че бях готова да се върна в агенцията и да попитам дали мястото е още свободно, когато получих ето това писмо лично от господина. Донесох да ви го прочета:

Имение Червените букове край Уинчестър

Уважаема госпожице Хънтър,

Госпожица Стоупър бе тъй любезна да ми даде адреса Ви, затова сега Ви пиша от къщи да попитам дали не сте размислили. Съпругата ми много иска да постъпите на работа при нас, тъй като, както Ви описах, личността Ви силно я привлече. Готови сме да Ви предложим по 30 лири на тримесечие, или 120 лири годишно, като компенсация за дребните неудобства, които капризите ни може да ви причинят. В края на краищата нима искаме прекалено много? Съпругата ми много обича един определен нюанс на синьото, електрик, и би желала сутрин да носите вкъщи рокля в този цвят. Няма защо обаче да влизате в излишни разходи за закупуването ѝ, тъй като разполагаме с такава рокля, която принадлежеше на скъпата ми дъщеря Алис (понастоящем във Филадельфия) и която, струва ми се, ще ви прилегне отлично. Колкото до молбата ни да седнете на едно или друго място или да се забавлявате по посочен от нас начин, това също не бива да ви притеснява. Що се отнася до косата Ви, несъмнено е твърде жалко, тъй като по време на краткия ни разговор нямаше как да не забележа красотата ѝ, ала се опасявам, че съм длъжен да остана непреклонен по този въпрос — надявам се обаче, че увеличената заплата ще Ви възнагради за загубата. Задълженията Ви, засягащи детето, ще бъдат изключително леки. Много Ви моля, постарайте се да дойдете — ще ви посрещна с двуколката в Уинчестър. Уведомете ме с кой влак пристигате.

Искрено Ваш
Джефро Рюкасъл

— Ето това писмо получих, господин Холмс, и вече съм решила да приема. Ала си помислих, че ще е добре, преди да предприема окончателната стъпка, да чуя и вашето мнение по този въпрос.

— Е, госпожице Хънтър, щом вече сте взели решение, въпросът явно отпада — отвърна с усмивка Холмс.

— Значи не ме съветвате да откажа?

— Признавам, че да имах сестра, нямаше да се зарадвам особено, ако именно там постъпи на работа.

— Но какво означава всичко това, господин Холмс?

— Не разполагам с достатъчно сведения. Наистина не мога да кажа. Може би самата вие вече сте стигнали до някакво заключение?

— Струва ми се, че може да има едно-единствено обяснение. Господин Рюкасъл изглежда много мил и добродушен човек. Не е ли възможно жена му да е луда, а той да не иска това да се разчуе от страх да не я приберат в приют и затова да угажда на всичките ѝ приумици, за да предотврати някое изстъпление?

— Възможно обяснение наистина — всъщност за момента дори най-вероятното. Ала във всеки случай не ми изглежда добра среда за една млада госпожица.

— Ала парите, господин Холмс, парите!

— Да, действително, заплащането е добро. Даже прекалено добро. Точно това ме безпокои. Защо ще ви дават по 120 лири годишно, когато могат да наемат когото си пожелаят, и за 40! Зад всичко това трябва да се крие някаква много сериозна причина.

— Сметнах, че ако споделя с вас тези обстоятелства, после по-лесно ще ме разберете, потрябва ли ми помощ. По-уверена ще се чувствам, ако знам, че сте зад гърба ми.

— Тогава отпътувайте с това чувство. Уверявам ви, че вашият дребен проблем обещава да бъде най-интересният случай, който ми е попадал през последните няколко месеца. В някои отношения определено се усеща известно новаторство. Ако ви налегнат опасения или опасност...

— Опасност! Каква опасност си представяте?

Холмс мрачно поклати глава:

— Ако можехме да я определим, нямаше да е опасност — отвърна той. — Ала по всяко време, било то ден, или нощ, само изпратете една телеграма и тутакси ще ви се притека на помощ.

— Това ми стига — и тя рязко се изправи, а тревогата бе изчезнала от лицето ѝ. — Сега вече ще замина за Хемпшър със спокойна душа. Веднага ще пиша на господин Рюкасъл, още тази вечер ще жертвам горката си коса, а утре потеглям за Уинчестър.

И с няколко благодарствени думи към Холмс тя ни пожела приятен ден и припряно си тръгна.

— Ако не друго — обадох се аз, щом чухме бързите ѝ уверени стъпки надолу по стълбите, — младата дама поне изглежда съвършено способна да се погрижи сама за себе си.

— Качество, което ще ѝ потрябва — отвърна мрачно Холмс. — Или страшно се заблуждавам, или ще получим вести от нея, преди да изминат и двайсетина дни.

Не мина много време и предсказанието на приятеля ми се сбъдна. Изтекоха две седмици, през които мислите ми неведнъж се връщаха към нея, а в душата си се питах в какви ли странни лабиринти на човешката природа се бе залутала тази жена сам-сама. Необичайно високата заплата, прелюбопитните условия, леките ѝ задължения — всичко говореше за нещо не съвсем нормално, макар че дали бе каприз или заговор и дали човекът беше филантроп или негодник, не бе по силите ми да определя. Що се отнася до Холмс, често го улавях да седи по половин час със смръщени вежди и отсъстващ вид, ала колчем отворех дума по въпроса, той само махваше с ръка, за да пропъди мислите си.

— Сведения! Сведения и пак сведения! — нетърпеливо викаше той. — Не мога да правя тухли без глина.

Ала накрая неизменно промърморваше, че да имаше сестра, никога не би я оставил да приеме подобно назначение.

Телеграмата, която в края на краищата получихме, пристигна късно една нощ тъкмо когато се канех да си лягам, а Холмс запряташе ръкави за един от онези химически опити, които често му отнемаха по цели нощи — така че го оставях сведен над ретортата и епруветката и го заварвах в същото положение, когато на следващата сутрин слизах за закуска. Той отвори жълтия плик, погледна съдържанието му и подхвърли листа към мен.

— Само виж в справочника на Брадшоу разписанието на влаковете — каза и се върна към химическите си изследвания.

Зовът ѝ бе кратък и настоятелен.

Моля бъдете утре по обед в хотел „Черният лебед“ в Уинчестър — гласеше бележката. — *Елате непременно! Направо умът ми не побира какво да правя. Хънтър.*

— Ще ме придружиш ли? — попита Холмс и вдигна за малко поглед.

— Дори много искам да дойда.

— Тогава виж разписанието.

— Има един в девет и половина — казах, като прехвърлих справочника. — Пристига в Уинчестър в единайсет и трийсет.

— Устройва ни идеално. Само че в такъв случай може би е по-добре да отложи разлагането на този ацетон, защото може да се наложи утре сутрин да сме в отлична форма.

Към единайсет на следващия ден почти бяхме пристигнали в старата английска столица. Холмс прекара цялото пътуване заробен в сутрешните вестници, но щом прекосихме границите на Хемпшър, ги остави и започна да се възхищава на пейзажа. Беше прекрасен пролетен ден, мъхнати бели облачета изпъстряха светлосиньото небе и се носеха от запад на изток. Слънцето светеше много ярко, ала въпреки това във въздуха се усещаше освежаваща жилка хлад, която изостряше силите на човек. Навсякъде през полята чак до вълнистите възвишения на Олдършот през свежата зеленина на новия листак в червено и сиво надзъртаха покривите на малките селски чифлици.

— Колко са свежи и прекрасни, нали? — възкликнах аз с въодушевлението на човек, едва-що изпъзлял от мъглите на улица „Бейкър“.

Но Холмс мрачно поклати глава.

— Знаеш ли, Уотсън, едно от проклятията за ум с наклонности като моите е, че неизменно гледам на всичко през призмата на собствената си особена професия. Ти виждаш тези разпръснати къщурки и онова, което те впечатлява, е красотата им. Видя ли ги аз обаче, единствената мисъл, която ме спохожда, е чувството за пълната

им откъснатост и за онази безнаказаност, с която в тях може да се извърши престъпление.

— Милостиви Боже! — възкликнах аз. — На кого ще му хрумне да свърже тези мили стари домове с престъпления?

— Такива места винаги ме изпълват със смътен ужас. Мое твърдо убеждение, Уотсън, основаващо се на опита ми, е, че дори най-долнопробните и изпаднали лондонски улички не могат да представят по-страховит списък на греха от тези усмихнати и прекрасни провинциални пейзажи.

— Направо ме ужасяваш!

— Защо, причината е толкова очевидна. В града натискът на общественото мнение може да постигне онова, което законът не успява. Няма улица, тъй изпаднала, че писъкът на измъчвано дете или ударът от ръката на пияница да не събудят съчувствието и негодуванието на съседите, а цялата машина на правосъдието винаги е наблизко, така че е достатъчна една-единствена дума или оплакване, за да я задвижи, и само крачка дели престъплението от съдилището. Погледни обаче всички тези уединени къщи, всяка сред собствените си нивя, при това повечето пълни с бедни безпросветни хорица, които не знаят много за закона. Помисли за деянията на адска жестокост, за скритата злост, която може да процъфтява вечно, година след година, без никой да разбере. Да беше отишла дамата, която ни зове, да живее в Уинчестър, изобщо нямаше да се страхувам за нея. В тези пет мили извън града, там се крие опасността. Въпреки това ясно е, че заплахата не засяга лично нея.

— Така е. Щом може да дойде до Уинчестър да се видим, значи може да излиза.

— Именно. Запазила е свободата си.

— Тогава какво, какво може да е? Нима не ти хрумва никакво обяснение?

— Разработил съм седем отделни обяснения, всяко от които покрива известните ни до момента факти. Ала кое от тях е правилното, ще можем да установим единствено с помощта на прясната информация, която несъмнено ни очаква. Ето я и кулата на катедралата, така че скоро ще узнаем всичко, което има да ни съобщи госпожица Хънтър.

„Черният лебед“ е прочута странноприемница на главната улица недалеч от гарата, където младата дама вече ни очакваше. Беше запазила малък салон, а на масата ни чакаше обяда.

— Толкова се радвам, че дойдохте — посрещна ни сърдечно тя. — Толкова сте любезни и двамата; но наистина не знам какво да правя. Съветът ви ще е направо безценен.

— Разкажете ни тогава какво се е случило.

— Така и ще направя, и то трябва да побързам, защото обещах на господин Рюкасъл да се върна преди три. Взех разрешение от него да сляза тази сутрин до града, макар че и не подозира с каква цел.

— Да чуем всичко поред — каза Холмс и като изпъна дългите си крака към камината, се приготви да изслуша разказа й.

— На първо място мога да заявя, че всъщност като цяло господин и госпожа Рюкасъл не се отнасят лошо с мен. Справедливостта изисква да им го призная. Но изобщо не ги разбирам и не се чувствам спокойна с тях.

— Какво точно не разбирате?

— Мотивите за действията им. Ала ще ви разкажа всичко едно по едно, както се случи. Когато пристигнах, господин Рюкасъл ме посрещна в града и ме откара с двуколката до Червените букове. Както и сам беше казал, разположението на къщата е прекрасно, но тя самата не е особено хубава, защото представлява огромен варосан куб, целият в плесен и петна от влагата и лошото време. Отвсякъде я заобикалят просторни земи, от трите страни гора, а от четвъртата — открит склон, който се спуска надолу до главния път към Саутхемптън; завоят се пада на около стотина метра от главния вход. Земята отпред принадлежи на имението, но всички гори наоколо са част от владенията на лорд Саутъртън. Няколко червени бука, сгушени точно пред входната врата, са дали името си на къщата. И така, новият ми работодател, любезен както винаги, ме откара дотам и още същата вечер ме представи на съпругата си и сина си. Оказа се, господин Холмс, че в догадката, която ни се струваше най-правдоподобна в квартирата ви на улица „Бейкър“, няма и зрънце истина. Госпожа Рюкасъл не е луда. Установих, че е мълчалива бледа жена, доста по-млада от съпруга си, който е поне на четирийсет и пет. От разговорите помежду им разбрах, че са женени от около седем години, че когато са се запознали, е бил вдовец и че единственото му дете от първия му

брак е онази дъщеря, която е заминала за Филадельфия. Господин Рюкасъл ми довери насаме, че причината за заминаването ѝ е била безразсъдната ѝ неприязън към мащехата ѝ. Тъй като самата дъщеря е била най-малко двайсетгодишна, лесно ми е да си представя, че надали се е чувствала особено уютно с младата жена на баща си. Госпожа Рюкасъл ми се стори безлична колкото по външност, толкова и по ум. Не успя да остави в мен нито благоприятно впечатление, нито обратното. Като празно място. Веднага забелязах, че е страстно и всеотдайно предана на съпруга си и малкия им син. Светлосивите ѝ очи постоянно се местят от единия към другия, забелязвайки и най-малкото им желание и дори по възможност предугаждайки го. Той също е мил с нея по своя грубоват и гръмовен начин и като цяло двамата изглеждат щастлива двойка. Ала въпреки това тази жена я мъчи някаква потайна печал. Често потъва в дълбок размисъл, а на лицето ѝ се изписва най-тъжен израз. Неведнъж съм я изненадвала разплакана. Понякога си мисля, че онова, което ѝ тежи, са наклонностите на сина и, тъй като не съм виждала досега толкова съвършено разглежено и злонравно малко създание. Дребничък е за възрастта си, с непропорционално голяма глава. Сякаш целият му живот преминава ту в дивашки изблици на страст, ту в тягостни пристъпи на мусене. Сякаш единствената му представа за забавление е да причинява болка на всяка Божия твар, по-слаба от него, и проявява забележителен талант да измисля как да улови мишки, птички и насекоми. Ала не ми се говори за това изчадие, господин Холмс, пък и момчето няма нищо общо с разказа ми.

— За мен всяка подробност е добре дошла — отбеляза приятелят ми — независимо дали на вас ви изглежда съществена или не.

— Ще се постарая да не пропусна нищо важно. Единственото неприятно нещо в този дом, което веднага ме поразил, бяха видът и поведението на прислугата. Всъщност са само двама, мъж и жена. Толър, така се казва, е недодялан грубиян с посивяла коса и мустаци, от когото вечно лъха на алкохол. На два пъти, откак живея там, беше отявлено пиян, но господин Рюкасъл сякаш не забелязва. Съпругата му е много висока силна жена с кисело лице, мълчалива като госпожа Рюкасъл, но далеч не толкова любезна. Изключително неприятни хора, но за щастие повечето време прекарвам в детската стая и в собствената си спалня, разположени непосредствено една до друга в единия ъгъл

на сградата. През първите два дни след пристигането ми в Червените букове животът ми там бе много спокоен; на третия ден госпожа Рюкасъл дойде при нас веднага след закуска и прошепна нещо на съпруга си. „Да, наистина — рече той и се обърна към мен: — Много сме ви задължени, госпожице Хънтър, че отстъпихте пред капризите ни дотам, че да отрежете косата си. Уверявам ви, че това не е оцетило и на йота външността ви. Да видим сега как ви стои роклята в цвят електрик. Ще я намерите на леглото в стаята си, а ако бъдете така добра да я облечете, и двамата ще сме ви безкрайно задължени.“ Роклята, която ме очакваше, бе в особен син оттенък. Платът беше великолепен, небелено платно, но не можеше да има никакво съмнение, че дрехата е била носена и преди. Ала дори да ми я бяха ушили по мярка, пак нямаше да ми стои по-добре. Като ме видяха, и господин, и госпожа Рюкасъл изразиха бурното си задоволство, сякаш доста пресилено обаче. Двамата ме чакаха в дневната — огромно помещение, простиращо се по протежение на цялата фасада, с три високи прозореца, които стигат чак до пода. Близко до средния прозорец, но с гръб към него, бяха поставили един стол. Именно там ме помолиха да седна, след което господин Рюкасъл започна да се разхожда напред-назад покрай отсрещната стена и да ниже най-смешните истории, които съм чувала. Не можете да си представите колко беше забавен, така че се смях направо до премала. За сметка на това госпожа Рюкасъл, която очевидно няма чувство за хумор, дори не се усмихна, а само седеше с ръце в скута си и опечалено, разтревожено лице. След около час господин Рюкасъл внезапно отбеляза, че е време да се заема с всекидневните си задължения, така че мога да се преоблека и да отида в детската стая при малкия Едуард. Два дни по-късно при съвършено сходни обстоятелства се разигра същото представление. Отново облякох роклята, отново ме настаниха до прозореца и отново се смях от все сърце на забавните случки, от които работодателят ми бе натрупал цял репертоар и които така неподражаемо разказваше. После ми подаде един роман с жълти корици и като извърна стола леко настрана, така че сянката ми да не закрива страницата, ме помоли да му почета малко на глас. Бях чела към десетина минути, започвайки някаква глава от средата, когато той внезапно ми нареди да спра и да отида да се преоблека. Лесно можете да си представите, господин Холмс, колко любопитна бях да разбера

какво може да означава този необикновен спектакъл. Бях забелязала, че много внимават да не се окажа с лице към прозореца, затова изгарях от желание да видя какво става зад гърба ми. Първоначално ми изглеждаше невъзможно, но скоро измислих начин. Огледалцето ми се беше счупило и ме осени щастливото хрумване да скрия едно малко парченце в носната си кърпичка. При следващия такъв случай наред бурния смях поднесох кърпичката към очите си и трябваше само малко да я понаглася, за да видя всичко зад себе си. Признавам, че бях разочарована. Защото нямаше нищо особено. Или поне такава беше първото ми впечатление. Втори поглед ми разкри някакъв мъж на „Саутхемптън роуд“, дребен човек с брада и сив костюм, който сякаш гледаше право към мен. Въпросната улица е голям важен път и там обикновено винаги има хора. Този човек обаче се беше опрял на оградата, от която започва имението, и втренчено гледаше нагоре. Свалих носната си кърпичка, а като погледнах към госпожа Рюкасъл, установих, че е приковала в мен очи и направо ме изпива с поглед. Не каза нищо, но съм убедена, че се беше досетила за огледалцето в ръката ми, а също че бе видяла какво има отзад. Тя веднага се изправи и каза: „Джефро, на пътя стои някакъв нахалник и не сваля очи от госпожица Хънтър.“ „Да не е ваш приятел, госпожице Хънтър?“ „Не, не познавам никой в този край.“ „Виж ти! Какво нахалство! Ами обърнете се любезно тогава и му махнете да си върви!“ „Сигурно е най-добре да не му обръщаме внимание.“ „Не, не, иначе ще вземе непрекъснато да виси тук. Обърнете се любезно натам и му махнете да си ходи, ето така.“ Направих, каквото ми казаха, и в същия миг госпожа Рюкасъл спусна щорите. Това се случи преди седмица и оттогава нито съм сядала отново до прозореца, нито съм обличала синята рокля, нито съм виждала мъжа на пътя.

— Моля, продължавайте — каза Холмс, — разказът ви обещава да излезе крайно интересен.

— Опасявам се, че ще ви се стори доста разпокъсан, а може също да се окаже, че между различните произшествия, за които ви говоря, почти не съществува връзка. Още първия ден, когато пристигнах в Червените букове, господин Рюкасъл ме заведе до малка колиба близо до входа за кухнята. Като я наближихме, чух остро дрънчене на верига и звуци, които издаваше отвътре някакво голямо животно. „Надникнете сега! — каза господин Рюкасъл и ми посочи

един процеп между дъските. — Не е ли красавец?“ Надзърнах и различих две пламтящи очи, а също някакъв неясен силует, стаен в мрака. „Не се плашете — разсмях се работодателят ми, като забеляза, че се стреснах. — Това е Карло, моят мастиф. Наричам го мой, но всъщност единствен старият Толър, прислужникът ми, може да се справи с него. Храним го само веднъж на ден, и то не по много, така че вечно е свиреп и гладен. Всяка вечер Толър го пуска на свобода и Бог да е на помощ на нещастника, прескочил оградата, за да се надене на зъбите му. Така че, за Бога, никога и по никакъв повод не си подавайте нощем носа през прага, защото животът ви няма да струва и пукната пара.“ Предупрежденията му не бяха празни приказки, тъй като две нощи по-късно случайно погледнах през прозореца на спалнята някъде към два часа. Беше прекрасна лунна нощ, на посребрената морава пред къщата бе светло като ден. Както си стоях, завладяна от мирната красота на гледката, долових някакво движение в сянката под буковете. А когато излезе на светло, го видях. Гигантско куче, едро колкото теле, светлокафяво на цвят, с виснала челюст, черна муцуна и огромни изпъкнали кости. Прекоси бавно моравата и се скри в сенките от другата страна. Този безмълвен страховит страж смрази сърцето ми, както според мен никой крадец не би могъл да го стори. А сега имам да ви разкажа едно много необичайно преживяване. Както знаете, отрязах си косата още в Лондон и навих тежките къдрици на дъното на куфара си. Една вечер, след като сложих момчето да си легне, започнах за забавление да разглеждам мебелите в стаята си и да пренареждам собствените си дребни вещи. Има един стар скрин с чекмеджета — горните две бяха празни и отворени, а най-долното беше заключено. Прибрах в първите две бельото си и ги напълних, а тъй като ми оставаха още доста работи, естествено, ядосах се, че не мога да ползвам и третото. Хрумна ми, че може би е заключено просто по недоглеждане, затова извадих връзката с ключове и се опитах да го отворя. Още първият ключ пасна идеално, така че веднага издърпах чекмеджето. Вътре имаше едно-единствено нещо, ала съм сигурна, че никога няма да познаете какво. Вътре лежах собствените ми къдрици. Взех ги и внимателно ги разгледах. Косата имаше същия особен цвят, бе също толкова гъста. Но точно тогава ми се натрапи мисълта, че това е напосоки невъзможно. *Как изобщо би могла косата ми да попадне вътре под ключ?* С треперещи ръце отворих куфара, извадих

съдържанието му и измъкнах от дъното отрязаната си коса. Сложих двете една до друга и ви уверявам, че бяха свършено еднакви. Необикновено, нали? Колкото и да бях слисана, не можах да измисля какво означава всичко това. Върнах странната коса в чекмеджето, но не казах нищо по въпроса пред семейство Рюкасъл, защото чувствах, че не съм имала право да отворя чекмедже, което са заключили. Както може би сте забелязали, господин Холмс, аз съм доста наблюдателна и скоро имах доста точна представа за вътрешното разположение на къщата. Изглежда обаче, в едното крило не живееше никой. Натам водеше врата, която се пада точно срещу входа към жилището на семейство Толър, но тя бе неизменно заключена. Един ден обаче, докато се качвах по стълбите, се сблъсках с господин Рюкасъл, който излизаше оттам с ключовете в ръка, а лицето му сякаш принадлежеше на свършено различен човек вместо на закръгления сърдечен господин, с когото бях свикнала. Страните му бяха зачервени, челото му бе сгърчено от гняв, а вените на слепоочията му се бяха издули от напрежение. Той заключи вратата и ме подмина, без да каже нито дума и без дори да ме погледне. Това събуди любопитството ми, така че, когато излязох на разходка с малкия ми повереник, върнах нататък, откъдето можех да видя прозорците от тази страна на къщата. Бяха четири, разположени в редица, ала докато три бяха просто мръсни, капците на четвъртия бяха здраво залостени. Очевидно помещенията бяха необитаеми. Докато се разхождах напред-назад, поглеждайки от време на време натам, към мен се доближи господин Рюкасъл, весел и сърдечен както винаги. „Моля не мислете — рече той, — че съм проявил грубост, подминавайки ви, без да кажа и дума, скъпа моя млада госпожице. Просто мислите ми бяха изцяло заети с делови въпроси.“ Уверих го, че не съм се почувствала засегната. „Впрочем явно имате доста свободни стаи в това крило, а капците на един прозорец са даже залостени.“ Забележката ми сякаш го изненада, дори ми се стори, че леко се стресна. „Едно от моите хобита е фотографията — обясни той. — Там съм си направил тъмна стаичка. Виж ти, на каква наблюдателна млада дама сме попаднали. Кой би допуснал? Кой би допуснал подобно нещо?“ Тонът му бе шеговит, но в очите му, когато ме погледна, нямаше и помен от шега. Прочетох в тях подозрение, а също яд, но никаква шега. Е, господин Холмс, от мига, когато разбрах, че около тези стаи има нещо, за което не трябваше да

знам, направо пламнах от желание да ги разгледам. Не беше просто любопитство, макар и то да не ми е чуждо. Беше по-скоро чувство за дълг — чувство, че ще сторя някакво добро, ако проникна в тях. Говорят, че съществувала женска интуиция; може би именно женската ми интуиция ми бе внушила това чувство. Така или иначе, вече не можех да се освободя от него; затова бях нащрек за всяка възможност да прекрача през забранената врата. Такава възможност се появи едва вчера. Да ви кажа и това, че освен господин Рюкасъл Толър и жена му също намират какво да вършат в тези запустели стаи, тъй като веднъж го видях да изнася през вратата голям черен чувал. Напоследък Толър неистово пие и снощи така се беше налял, че едва се държеше на краката си. Когато се качих по стълбите, видях ключа в ключалката. Не се и съмнявам, че именно той го бе забравил. Господин и госпожа Рюкасъл бяха на долния етаж, детето беше при тях, така че ми се отваряше великолепна възможност. Превъртах внимателно ключа, отворих вратата и се вмъкнах вътре. Озовах се в малък коридор без килим и тапети, който в края завиваше надясно. Зад ъгъла имаше три врати, като първата и последната зееха отворени. И двете водеха към потънали в прах безрадостни стаи с два прозореца в едната и един-единствен в другата, толкова прашни, че вечерната светлина съвсем мъждиво проблясваше през стъклата им. Вратата в средата беше затворена, препречена от широка желязна пръчка от рамката на легло, заключена с катинар в единия край към някаква халка в стената и завързана в другия край с дебела жица. Самата врата също беше заключена и ключа го нямаше. Тази барикадирана врата точно съответстваше на прозореца със залостените капаци отвън, ала по проблясъка отдолу виждах, че в самата стая не е тъмно. Очевидно имаше тавански прозорец, който я осветяваше отгоре. Докато стоях в коридора и гледах тази зловеща врата, питайки се каква ли тайна крие, внезапно долових вътре стъпки и мярнах нечия сянка, която премина през тънкия процеп мъждива светлина, процеждащ се под вратата. При тази гледка в душата ми се надигна див, безразсъден ужас, господин Холмс. Опънатите ми до крайност нерви внезапно ми изневериха, обърнах се и побягнах — побягнах така, сякаш някаква страховита ръка ме догонваше и се вкопчваше в полите на роклята ми. Хвърлих се надолу по коридора и изхвърчах през вратата, а там налетях право в прегръдките на господин Рюкасъл, който ме чакаше отвън. „А, вие сте

били значи — рече той. — Така си и помислих, като видях вратата отворена.“ „Боже, как се изплаших!“ — задъхано промълвих аз. „Скъпа моя млада госпожице! Скъпа моя млада госпожице — и не можете да си представите колко ласкав и утешителен беше тонът му, — и какво ви изплаши толкова, скъпа моя млада госпожице?“ Ала гласът му бе някак прекалено сговорчив. Преиграваше. Веднага отново застанах нащрек. „Бях достатъчно глупава да вляза в празното крило — отвърнах. — В тази мъждива светлина изглежда толкова усамотено и злокобно, че се изплаших и избягах. Боже, толкова страховито и безжизнено е всичко!“ „И само това ли?“ — попита той, като ме гледаше втренчено. „Защо, вие какво си помислихте?“ „Защо според вас заключвам тази врата?“ „Уверявам ви, не знам.“ „Заключвам я, за да не влизат вътре хора, които нямат работа там. Разбирате ли?“ — продължаваше да се усмихва той възможно най-любезно. „Уверявам ви, че ако знаех...“ „Е, сега вече знаете. А ако кракът ви още веднъж престъпи този праг — и изведнъж усмивката му се втвърди в гневна гримаса, а очите му блеснаха срещу мен от лицето на демон, — ще ви хвърля на кучето.“ Толкова бях ужасена, че направо не помня какво съм направила след това. Сигурно съм се втурнала покрай него и съм избягала в стаята си. Не помня нищо, докато не се свестих в леглото си, цялата разтреперана. И тогава се сетих за вас, господин Холмс. Не можех да продължавам да живея там, без да се посъветвам с някого. Страхувах се от къщата, от мъжа, от жената, от слугите, дори от детето. Всички до един ми изглеждаха ужасни. Да можех само да ви доведа, всичко щеше да се оправи. Разбира се, можех да избягам, но любопитството ми бе почти толкова силно, колкото и страховете ми. Скоро реших какво да сторя. Трябваше да ви изпратя телеграма. Взех си пелерината и шапката, слязох до пощата, която е на около миля и половина от къщата, а като се върнах, на душата ми беше донякъде поолекнало. Като наближих вратата, обзе ме ужасно съмнение да не би кучето да е на воля, ала си спомних, че същата вечер Толър се бе натряскал направо до несвяст, а знаех, че той единствен от цялото домакинство упражнява известно влияние върху онзи див звяр и че единствено той би се осмелил да го отвърже. Вмъкнах се на сигурно място в къщата и половината нощ не мигнах от радост, че ще ви видя. Не срещнах никакви трудности да взема разрешение за тази разходка до Уинчестър днес сутринта, но трябва да се върна до три часа, тъй

като господин и госпожа Рюкасъл отиват на гости и няма да ги има цялата вечер, така че трябва да се погрижа за детето. Ето че ви разказах всичките си преживелици, господин Холмс, и страшно ще се радвам, ако можете да ми кажете какво означава всичко това и най-вече как да постъпя.

Двамата с Холмс изслушахме като омагьосани необикновения й разказ. Сега приятелят ми се изправи и закри из стаята с ръце в джобовете, а на лицето му се изписа израз на най-дълбока загриженост.

— Толър още ли е пиан? — попита той.

— Да. Чух жена му да казва на госпожа Рюкасъл, че нищо не може да се направи.

— Много добре. А семейство Рюкасъл довечера ще излизат, така ли?

— Да.

— Има ли в къщата мазе с хубава яка ключалка?

— Да, избата.

— Струва ми се, че дотук сте действали като много храбро и разумно момиче, госпожице Хънтър. Мислите ли, че ще можете да извършите още един подвиг? Нямахте да ви моля за подобно нещо, ако действително не ви смятах за изключителна жена.

— Ще се опитам. Какво трябва да направя?

— В седем часа вечерта двамата с приятеля ми ще дойдем в Червените букове. По това време семейство Рюкасъл вече ще са излезли, а Толър, да се надяваме, ще бъде все така негоден за нищо. Значи остава единствено госпожа Толър, която може да вдигне тревога. Ако успеете да я изпратите в избата с някакво поръчение и после да я заключите долу, невероятно ще улесните задачата ни.

— Така и ще направя.

— Отлично! Тогава ще разнищим цялата работа из основи. Разбира се, има само едно правдоподобно обяснение. Довели са ви, за да се представите за друга, а нея самата държат като затворничка във въпросната стая. Това е очевидно. Колкото до личността на затворничката, не се и съмнявам, че е дъщерята — госпожица Алис Рюкасъл, ако правилно си спомням, за която са ви казали, че е заминала за Америка. Избрали са ви несъмнено заради приликата ви с нея — по ръст и телосложение, а също заради цвета на косата. Нейната

е била отрязана, твърде вероятно заради някаква болест, която е изкарала, така че, естествено, наложило се е и вие да жертвате вашата. Благодарение на една любопитна случайност сте намерили къдриците ѝ. Мъжът на пътя е бил без съмнение някой неин приятел — вероятно дори годеникът ѝ, а тъй като сте носели роклята на девойката и толкова приличате на нея, смехът ви, докато ви е наблюдавал, а впоследствие и жестът ви са го убедили, че госпожица Рюкасъл е напълно щастлива и не желае повече да ѝ досаждат. Нощем пускат кучето, за да му попречат да опита да се свърже с нея. Дотук е съвсем ясно. Най-сериозният момент в този случай са наклонностите на детето.

— За Бога, какво общо има то с всичко това? — не се сдържах аз.

— Скъпи ми Уотсън, нали като човек на медицината си свидетел на непрекъснатия напредък при предсказване заложибите на детето в зависимост от изучаването на родителите. Нима не виждаш, че със същата сила важи и обратното. Често първото ми истинско прозрение за характера на родителите идва от изучаването на децата им. Това дете проявява склонност към ненормална жестокост заради самата жестокост, а дали я е наследило от усмихнатия си баща, както подозирам, или от майка си, и в двата случая това не вещае нищо добро за горката девойка, оказала се във властта им.

— Убедена съм, че сте прав, господин Холмс — извика нашата клиентка. — Сещам се за хиляди дреболии, които ме убеждават, че улучихте право в целта. О, да не губим нито миг и да се притечем на помощ на горкото създание.

— Трябва да сме предпазливи, имаме насреща си много хитър човек. Не можем да предприемем нищо преди седем. Тогава ще дойдем при вас и не след дълго ще разрешим загадката.

Двамата удържахме на думата си и точно в седем пристигнахме в Червените букове, след като оставихме багажа си в една крайпътна странноприемница. Скупчените дървета, чиито тъмни листа сияеха като излъскан бакър в лъчите на залязващото слънце, щяха да са достатъчни да разпознаем къщата дори ако госпожица Хънтър не ни чакаше с усмивка на вратата.

— Успяхте ли? — попита Холмс.

Някъде изпод земята долиташе силно тропане.

— Госпожа Толър чука от избата — отвърна клиентката ни. — Съпругът ѝ хърка на килима в кухнята. Ето и ключовете му, дубликат от ключовете на господин Рюкасъл.

— Браво на вас! — въодушевено възкликна Холмс. — Водете ни сега и скоро ще сложим край на това черно деяние.

Качихме се по стълбите, отключихме вратата, спуснахме се по коридора и се озовахме пред барикадата, която госпожица Хънтър ни беше описала. Холмс преряза жицата и свали металната пръчка, която препречваше пътя ни. После изпробва ключовете един след друг, ала без успех. Отвътре не се чуваше нито звук и пред това безмълвие лицето на Холмс помръкна.

— Надявам се, че не идваме прекалено късно — каза той. — Струва ми се, че е по-добре двамата да влезем без вас, госпожице Хънтър. Хайде, Уотсън, напъни рамо да видим дали ще ни се опре.

Старата паянтова врата веднага поддаде пред дружните ни усилия. Двамата се втурнахме вътре, но стаята беше празна. Нямаше никакви мебели, с изключение на тънък сламеник, малка масичка и една кошница, пълна с бельо. Таванският прозорец над главите ни зееше отворен, а от затворничката нямаше и следа.

— Тук не се е разминало без злодеяние — каза Холмс. — Нашият красавец е отгатнал намеренията на госпожица Хънтър и е отвлякъл жертвата си.

— Но как?

— През прозореца на тавана. Скоро ще видим как е успял да го стори — и с тези думи той се метна на покрива. — А, ето — възкликна след малко: — Под стряхата е опряна дълга лека стълба. Така е станало.

— Не е възможно — обади се госпожица Хънтър, — когато семейство Рюкасъл тръгнаха да излизат, не видях никаква стълба.

— Върнал се е, за да го стори. Казвам ви, че е умен и опасен човек. Никак няма да се изненадам, ако стъпките, които чувам сега по стълбите, го водят лично насам. Струва ми се, Уотсън, че няма да е зле да приготвиш револвера си.

Едва свърши и на вратата на стаята се появи някакъв мъж, възпълен и набит господин с дебела тояга в ръка. Като го видя, госпожица Хънтър изпищя и се притисна към стената, но Шерлок Холмс се хвърли напред и застана точно пред него.

— Злодей! — викна той. — Къде е дъщеря ти?

Пълният господин се огледа наоколо, а после вдигна очи към прозореца на тавана.

— Аз трябва да ви задам този въпрос — изписка той, — крадци такива! Съгледвачи и крадци! Пипнах ви! Сега ми паднахте в ръчичките. Ще ви науча аз вас — и като се обърна, той затрополи надолу по стълбите толкова бързо, колкото му позволяваха силите.

— Отиде да пусне кучето! — извика госпожица Хънтър.

— Нося револвера си — казах аз.

— Най-добре да затворим входната врата — викна Холмс и тримата полетяхме по стълбите.

Тъкмо стигнахме в антрето, когато чухме лая на едро куче, а след това агонизиращ писък, придружен от ужасяващо противен звук, направо страшен за слушане. От една странична врата със залитане изникна възрастен мъж с червендалесто лице и треперещи крайници.

— Боже мой! — провикна се той. — Някой е отвързал кучето. Не сме го хранили от два дни! Бързо, бързо или ще бъде прекалено късно!

Двамата с Холмс изхвърчихме навън и заобиколихме ъгъла на къщата, а Толър тичаше подире ни. Там зърнахме огромния изгладнял звяр, впил черната си паст в гърлото на Рюкасъл, който се гърчеше и виеше на земята. Притичах веднага и пръснах мозъка на животното, което се претърколи, а остриите му бели зъби останаха все така впити в обилните гънки плът. С огромни усилия отделихме мъртвото куче от врата на стопанина му и пренесохме мъжа в къщата — все още жив, но ужасно изранен. Положихме го на канапето в дневната и след като изпратихме изтрезнелия Толър да съобщи вестта на жена си, направих каквото можах, за да облекча болката. Бяхме се струпали край него, когато вратата се отвори и в стаята нахълта висока изпита жена.

— Госпожо Толър! — възкликна госпожица Хънтър.

— Да, госпожице. Господин Рюкасъл ме освободи, като се върна, преди да се качи при вас. Жалко, госпожице, жалко, че не ми съобщихте какво сте намислили, защото щях да ви кажа, че напразно си правите труда.

— Ха! — обади се Холмс и внимателно я огледа. — Явно госпожа Толър знае по въпроса повече от всеки друг.

— Да, господине, така е, пък и съм напълно готова да ви разкажа каквото знам.

— Тогава седнете, моля, и да ви чуем, защото трябва да призная, че за някои неща все още тъна в пълен мрак.

— Ей сега всичко ще ви разясня — отвърна тя. — И по-рано щях да го сторя, да бях успяла да се измъкна от избата. Стигне ли се до съд и полиция в тази работа, не забравяйте, че съм застанала на ваша страна, а и на страната на госпожица Алис също. Госпожица Алис хич не беше щастлива у дома, ама хич, откакто баща ѝ се ожени повторно. За нищо не я зачитаха, за нищо нямаше думата, но пък и не ѝ беше чак толкова лошо, докато при някакви приятели не се запозна с господин Фаулър. Доколкото можах да разбера, госпожица Алис имаше някакви права от завещанието, но душицата и дума не обелваше, беше оставила всичко в ръцете на господин Рюкасъл. Той знаеше, че от нея не го грози никаква опасност; ала щом се появи бъдещ зет на хоризонта, който щеше да си поиска онова, което му се полагаше по закон, тогава баща ѝ реши, че трябва да се сложи точка. Караше я да му подпише някакъв документ, та жени се, не жени, парите да са все за него. А като отказа, все не ѝ даваше мира, докато не пипна мозъчно възпаление горката и цели шест седмица вися между живота и смъртта. Накрая се оправи, но беше станала на сянка, а и прекрасната ѝ коса я отрязаха цялата, но това с нищо не промени сърцето на нейния млад господин и той ѝ остана верен докрай, истински мъж.

— Така значи — каза Холмс, — онова, което бяхте тъй добра да ни разкажете, определено изяснява нещата, а за останалото мога и сам да се досетя. Предполагам, тогава господин Рюкасъл е прибягнал до затворническия режим?

— Да, господине.

— И е довел госпожица Хънтър от Лондон, за да се отърве от неприятно настоятелния господин Фаулър.

— Точно така, господине.

— Ала упорит като всеки истински моряк, господин Фаулър е продължил да обсажда къщата, а като се е срещнал с вас, е успял с определени красноречиви доводи, звонкови или други, да ви убеди, че вашите интереси всъщност съвпадат с неговите.

— Господин Фаулър е човек сладкодумен и с щедра ръка — призна най-чистосърдечно госпожа Толър.

— Съумял е по този начин да уреди нещата така, че мъжът ви да не страда от недостиг на пиене, а в мига, когато господарят ви потегли,

стълбата да бъде готова.

— Разказвайте го, господине, точно както си беше.

— Разбирам, че ви дължим извинение, госпожо Толър — рече Холмс, — тъй като определено изяснихте всичко, което още ни смущаваше. Ето го и местния хирург заедно с госпожа Рюкасъл, затова смятам, Уотсън, че ще е най-добре да изпратим госпожица Хънтър до Уинчестър, тъй като присъствието ни тук, струва ми се, е доста съмнително.

Така се разреши загадката на злокобната къща с червените букове. Господин Рюкасъл оживя, макар и осакатен завинаги и задължен за всичко единствено на грижите на всеотдайно преданата си съпруга. Семейството още живее с двамата си стари слуги, които може би знаят толкова много за миналото на Рюкасъл, че му е трудно да се раздели с тях. Със специално разрешение господин Фаулър и госпожица Рюкасъл се ожениха в Саутхемптън на следващия ден след бягството им от къщата и понастоящем той е правителствен чиновник на остров Мавриций. Колкото до госпожица Вайълет Хънтър, за мое огромно разочарование моят приятел Холмс повече изобщо не прояви интерес към нея, след като тя престана да бъде в центъра на един от неговите случаи, и сега дамата оглавява едно частно училище в Уолсол, където, убеден съм, е пожънала сериозни успехи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.